

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně Mgr. Lenky Bahýřové a soudce JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobců: a) S. N., b) J. N., oba zast. JUDr. Vladimírem Linhartem, advokátem, sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, sídlem Řetězová 195/2, Děčín, **za účasti:** Správa a údržba silnic Ústeckého kraje, příspěvková organizace, IČO: 00080837, sídlem Ruská 260/13, Dubí, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, sídlem Řetězová 195/2, Děčín, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2020, č. j. 15 A 132/2016 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Žatec, stavební a vyvlastňovací úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 3. 2016, č. j. MUZA 33965/2015 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), bylo žalobcům podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby plotu, který je tvořen podezdívkou z tvarovek KB BLOK, plotových stříšek KB BLOK a kovovým plotovým systémem a nachází se u rodinného domu č. p. X v L. ulici v Ž. (dále jen „předmětná stavba“ nebo „plot“), neboť

předmětná stavba byla provedena v rozporu s vydaným územním souhlasem stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 2044/2014, a nebylo požádáno o dodatečné povolení stavby.

[2] Odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016, č. j. 257/UPS/2016-3, JID: 92131/2016/KUUK/Buch (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), jímž zároveň potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný dospěl na základě zjištěného skutkového stavu k závěru, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s právními předpisy a podrobně vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobců.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, která byla shora označeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem zamítnuta jako nedůvodná (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud se nejprve k námitkám žalobců zabýval procesním postupem stavebního úřadu a konstatoval, že řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je ze své podstaty řízením zahajovaným a vedeným výhradně z moci úřední ve smyslu § 46 správního řádu, nikoli řízením zahajovaným na žádost. Žalobci se ani s ohledem na obsah jednotlivých písemností stavebního úřadu, založených ve správním spise, nemohli úspěšně dovolávat svého údajného omylu či domněnky, že celé řízení bude mít režim řízení o žádosti (nemožnost žádost rozšířit, aplikace § 82 odst. 4 správního řádu atd.). Dále krajský soud shrnul, že podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona musí být současně splněny dvě základní podmínky k tomu, aby mohlo být rozhodnutí o odstranění stavby vydáno. První podmínkou je provedení stavby bez příslušného zákonem vyžadovaného úkonu stavebního úřadu nebo v rozporu s ním a druhou podmínkou je to, že stavba nebyla dodatečně povolena. O naplnění druhé podmínky sporu nebylo, neboť žalobci vůbec nepožádali o dodatečné povolení předmětné stavby, krajský soud se tedy zabýval splněním podmínky první.

[4] Předmětná stavba byla realizována na základě územního souhlasu stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 2044/2014, s umístěním stavby: „*Stavba plotu u RD, Ž., L., č. p. X*“ na pozemku parc. č. st. X. Z tohoto územního souhlasu vyplývá, že předmětná stavba bude umístěna na hranici pozemku parc. č. st. X s pozemky parc. č. st. X a parc. č. X. Za klíčovou podmínku územního souhlasu tak krajský soud považoval umístění předmětné stavby na pozemku parc. č. st. X, k čemuž poukázal na § 23 odst. 2 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle něhož platí, že „[s]tavby se umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku“. Na základě Geodetické dokumentace skutečného provedení stavby s porovnáním prostorové polohy ve vztahu ke katastru nemovitostí č. 77/2015 (zpracované oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. L. P. na náklady stavebního úřadu) dospěl následně krajský soud k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že předmětná stavba nebyla umístěna výlučně na pozemku parc. č. st. X, jak ukládal územní souhlas ze dne 21. 1. 2014, nýbrž přesahovala i na sousední pozemky. Následně se krajský soud též podrobně zabýval dalšími dokumenty, obsaženými ve správním spise, které uvedený závěr potvrzují. Předmětná stavba tedy byla provedena v rozporu s územním souhlasem, a proto byla naplněna i první podmínka pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[5] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v kasační stížnosti namítli existenci důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a navrhli, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelé uvedli, že plot vybudovali v dobré víře na základě zaměření č. 2013/XI, které zhotovil P. S. Toto zaměření se liší od zaměření č. 772015 zhotovené Ing. L. P. tak, že v úseku hranice mezi parcelou č. X a č. X podezdívka plotu přesahuje o 0,1 m a stříška o 0,05 m, jak je uvedeno na 6. listu zaměření, tzn. o 10 cm plus 5 cm, což jsou zcela nepatrné výměry. Souřadnicová chyba kódu kvality 3 = 0,14 m. Z toho vyplývá, že přesah nad limit činí 0,01 m a tato skutečnost podle stěžovatelů nemůže v žádném případě zakládat důvod pro odstranění stavby. Přesahující stříšku o 1 cm lze technicky bez problému zkrátit.

[7] Stejně tak na hranici pozemku parc. č. X a X se zaměření provedené Ing. P. liší, a to u silnice o 0,08 m plus 0,05 m, tedy 13 cm a u zdi domu je prý přesah podezdívky 0,13 m plus 0,05 m stříšky, tedy 18 cm. Tato skutečnost podle stěžovatelů nemůže zakládat důvod k odstranění plotu, mohla by pouze znamenat povinnost zkrácení stříšky o 4 cm. Jak již stěžovatelé uvedli v průběhu řízení, obě zaměření jsou v kvalitě kódu 3 se střední souřadnicovou chybou 0,14 m, tedy rozdílem připuštěným příslušným zákonem.

[8] Dům stěžovatelů byl vybudován na hranici pozemku a ta vznikla až o zhruba 100 let později a byla určena v místě, kde se zeď domu promítala na terén. Pokud by fyzicky byla zeď na hranici pozemku [jedná se o zeď, jak je zakreslena průmětem stavby do terénu podle § 2 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 357/2013 Sb., dále jen „katastrální vyhláška“], potom každým i sebenepatrnějším přesahem zdi by stěžovatelé užívali cizí pozemek. To je výklad nepřijatelný a nesmyslný. Zeď je původní, má četné nerovnosti způsobené odstraněním přilehlé stavby, a pokud by bylo možné za hranici považovat fyzicky zeď, pak jen obnovením omítky by se tato zeď nacházela na sousedním pozemku. Stěžovatelé pak tvrdí, že závěry soudu popsané v bodě 22 a 23 odůvodnění napadeného rozsudku se rozcházejí s katastrální vyhláškou, neboť kód kvality, je-li na zaměření uveden, platí pro celé zaměření a nelze jej v určitém směru aplikovat a v jiném nikoliv.

[9] Stěžovatelé namítají, že krajský soud se vyhnul hodnocení jejich tvrzení, že před stavbou nového plotu bylo nutno odstranit stávající plot, který však byl prokazatelně vybudován na pozemku stěžovatelů bez jakýchkoli odchylek. Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jde o pouhé konstatování bez důkazní hodnoty, z něhož nevyplývá, že nový plot byl postaven přesně v místech, kde se nacházel plot původní. V řízení naopak nebyl obstarán sebemenší důkaz o tom, že by nový plot byl postaven mimo hranici původního plotu. Nebylo samozřejmě důvodu nově plot budovat v jiném místě, než jak vedla hranice plotu původního.

[10] Stěžovatelé jsou nadále přesvědčeni, že krajský soud neochránil jejich práva nabytá v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu). V protokolu o zaměření vypracovaném P. S. se uvádí, že vzdálenost od domu k silnici je rovna 470 cm; tento fakt stavební úřad nikdy řádně neproověřil a krajský soud se k této otázce nevyjádřil, což činí napadený rozsudek nepřesvědčivým.

[11] Stěžovatelé dále trvají na tom, že jim od počátku nebylo známo a ani z oznámení o zahájení řízení ze dne 1. 8. 2014 nevyplývalo, podle čeho je řízení vedeno. Stěžovatelé se domnívali, že se jedná jen o žádost souseda, tedy že je vedeno řízení o žádosti. Jsou přesvědčeni, že je stavební úřad uvedl v omyl a pokud by se tak nestalo, byla by jejich ochrana od počátku mnohem účinnější.

[12] Krajský soud se podle stěžovatelů nezabýval tím, zda stavební úřad postupoval podle § 50 odst. 3, 4 správního řádu, mají za to, že skutková podstata, z níž stavební úřad vyšel, nebyla zjištěna řádným a úplným způsobem, a šetření bylo provedeno jednostranně a neobjektivně. Stěžovatelé jsou přitom přesvědčeni, že i kdyby bylo naprosto nezpochybnitelným způsobem zjištěno, že plot, jehož hodnota přesahuje čtvrt milionu korun, naprosto nepatrnou měrou, tedy v rozsahu několika málo centimetrů přesahuje na sousední pozemek, lze celou záležitost řešit drobnou technickou úpravou tohoto oplocení a není důvod k odstraňování plotu, který je jinak prokazatelně vybudován v místě plotu původního.

[13] Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení ve společném vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že obsah kasační stížnosti se de facto shoduje s obsahem žaloby. Napadený rozsudek považují za řádně odůvodněný a ztotožňují se s ním; kasační stížnost by proto měla být zamítnuta.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[17] Stěžovatelé směřují svoji argumentaci především proti závěru krajského soudu, že ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně otázky, zda jimi postavený nový plot byl (ve své blíže specifikované části) umístěn na cizích (sousedních) pozemcích, a zda se tedy jednalo o stavbu realizovanou v rozporu s vydaným územním souhlasem stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 2044/2014. V tomto ohledu však Nejvyšší správní soud na základě průběhu předcházejícího správního řízení a podkladů založených ve správním spise dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud, tj. že klíčovým důkazem prokazujícím skutečnou realizaci stavby oplocení je Geodetická dokumentace skutečného provedení stavby s porovnáním prostorové polohy ve vztahu ke katastru nemovitostí, ze dne 10. 8. 2015, č.

pokračování

77/2015, vypracovaná Ing. L. P. (dále též jen „dokumentace“). Jedná se o dokumentaci, kterou nechal vypracovat stavební úřad poté, kdy bylo jeho první rozhodnutí o odstranění stavby v této věci (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 3. 2015, č. j. MUZA 3837/2015) zrušeno prvním rozhodnutím žalovaného v této věci (rozhodnutí ze dne 13. 7. 2015, č.j. 206/UPS/2015-3), a to mj. z důvodu, že nebyla dostatečně vypořádána námitka zpochybňující původní podklad pro vydání rozhodnutí - zaměření skutečného stavu oplocení ze dne 23. 9. 2014. V této dokumentaci byly učiněny závěry, že v místě bodu A (roh budovy) zasahuje nově vystavěná podezdívka v šíři 0,13 m a přesah stříšky v šíři 0,18 m do sousední parcely st. p. č. X. V místě bodu B (původní sloupek plotu) byl zjištěn přesah podezdívky plotu do parcely st. p. č. X v šíři 0,08 m. Přesah podezdívky vůči hranici mezi parcelami st. p. č. X a X je pak podle dokumentace u bodu B v šíři 0,10 m a přesah stříšky 0,15 m.

[18] Nutno uvést, že stěžovatelé poté, kdy bylo první rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby zrušeno, a kdy došlo k vyhotovení uvedeného stěžejního důkazu, v průběhu správního řízení nebyli aktivní (neúčastnili se provedeného ústního jednání, nevyjádřili se k novému důkazu, ačkoli k tomu měli v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost a prostor) a ani v podaném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ničeho nenamítali proti dokumentaci zpracované Ing. P.; odvolací námitky směřovali pouze proti zaměření skutečného stavu oplocení ze dne 23. 9. 2014, u něhož již předtím namítali, že nebylo vypracováno v souladu s právními předpisy. Teprve v žalobě ve vztahu k dokumentaci stěžovatelé poukazovali na to, že podle katastrální vyhlášky je u zvoleného kódu kvality 3 uvedena základní střední souřadnicová chyba 0,14 m, s čímž se Ing. P. nevypořádal, a dále poukázali na to, že se Ing. P. nevypořádal s údajem o vzdálenosti plotu na hranici mezi pozemky parc. č. st. X a X a od zdi domu č. p. X, která měla činit 4,7 m s tím, že v této vzdálenosti plot opravdu končí.

[19] Stěžovatelům nelze přisvědčit v tom, že by se krajský soud uvedenými námitkami nezabýval. Věnoval se jim v bodech 24 a 29 rozsudku se závěrem, že pro zjištění, že stěžovatelé stavbu oplocení v části realizovali na sousedních pozemcích, a z tohoto zjištění přijatý závěr, že stavba byla provedena v rozporu s vydaným územním souhlasem, nejsou relevantní. Učinil tak na základě hodnocení dalších listin založených ve správním spise, konkrétně listiny, na níž poukazovali též stěžovatelé - *Protokolu o vytyčení hranice pozemku – obnova bodů připravované DKM a NN s kk3*, vyhotovené P. S., č. zakázky 2013/XI, dne 12. 11. 2013, na žádost stěžovatele a), body č. 49 – 5, 5160 – 4 na vlastnické hranici mezi pozemky st. X, st. X, v němž je uvedeno: „*Vytčené body byly v terénu označeny: barvou na plot, sloupku, roh budovy.*“ Krajský soud poukázal na výkres připojený k protokolu, z něhož vyplývá, že bod 49-5 se nachází na rohu zdi budovy č. p. X (rodinný dům stěžovatelů) a bod 5160-4 na plotovém sloupku vrat patřících vlastníkům sousedního pozemku parc. č. st. X. Krajský soud rovněž případně poukázal na polní náčrt ZPMZ 5160 z roku 1964, zak. č. 58/64, list č. 8/4, zaměření z 18. XI. 1964, na jehož podkladě bylo vytyčení hranice pozemku provedeno, a v němž se rovněž uvádí: „*Nová hranice byla v přírodě označena rohem budovy a sloupy plotu.*“

[20] Závěr krajského soudu, že hranice mezi pozemky parc. č. st. X a X prochází rohem budovy č. p. X, který představuje zcela zřetelný bod, odpovídá obsahu uvedených podkladů a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Uvedený bod od

posledního vytyčení hranice v roce 2013 nedoznal změn (nedošlo k žádným stavebním úpravám a stěžovatelé to ani netvrdili). Jako správnou a logickou lze proto potvrdit argumentaci krajského soudu, že pokud byl jeden z bodů při vytyčení pozemků (bod 49-5) přímo v terénu ztotožněn s rohem budovy č. p. X, není dán důvod pro aplikaci stěžovateli zmíněných ustanovení katastrální vyhlášky upravující třídy přesnosti či kód kvality měření. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že v dokumentaci Ing. P. se ve vztahu k zaměření přesahu oplocení do sousedního pozemku v bodu A (roh budovy) uvádí: „*V tomto případě zde nelze uvažovat o žádné dopustné odchylce, neboť stavba domu je původní a porovnání zaměřené podezdívky je v tomto místě provedeno k původní stavbě*“. Citovaná pasáž je zároveň dostatečnou reakcí na hypotetickou argumentaci stěžovatelů, podle níž je závěr o jednom pevném bodě nesmyslný, neboť případné úpravy zdi domu by bylo nutno považovat za užívání cizího pozemku. V návaznosti na uvedené lze rovněž aprobovat závěr krajského soudu, že na přijaté zjištění, že stěžovatelé stavbu oplocení zčásti realizovali na sousedním pozemku, nemá vliv skutečnost uvedená v protokolu o zaměření vypracovaném P. S., že vzdálenost od domu k silnici činí 4,7 m.

[21] Námitky, jimiž stěžovatelé poukazovali na svou dobrou víru v zaměření zhotovené P. S., které podezdívka plotu a stříška přesahuje pouze nepatrně, byly v řízení o žalobě uplatněny opožděně, a krajský soud se těmito námitkami v souladu s § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. nezabýval. Z hlediska kasačního přezkumu jsou proto uvedené námitky nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a proto se jimi nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud. Na okraj lze však dodat, že podle územního souhlasu bylo umístění stavby určeno hranicí pozemku st. p. č. X s pozemky st. p. č. X a parc. č. X v k. ú. Ž., nikoli zaměřením, na nějž stěžovatelé poukazovali.

[22] Pokud stěžovatelé nesouhlasili s hodnocením krajského soudu, který jejich tvrzení o tom, že před stavbou nového plotu bylo nutno odstranit plot stávající, který byl prokazatelně vybudován na pozemku stěžovatelů, považoval za nedostatečně prokázané, ani v kasační stížnosti toto své tvrzení blíže nerozvedli a důkazně nepodložili. K tomu lze uvést, že těžištěm dokazování ve správním řízení bylo zjištění souladu realizované stavby plotu s vydaným územním souhlasem, který jeho umístění určil na hranici pozemku st. p. č. X s pozemky st. p. č. X a parc. č. X v k. ú. Ž., nikoli otázka, zda nový plot byl postaven přesně v místech, kde se nacházel plot původní. Ostatně problematická byla toliko část stavby (přesahy podezdívky a stříšky), nikoli celý plot.

[23] S naposled uvedeným souvisí i námitka stěžovatelů, kteří mají za to, že zaměřené přesahy stavby nemohly odůvodňovat nařízení odstranění stavby jako celku, s nímž se však dostatečně vypořádal již stavební úřad, resp. žalovaný. Ten uvedl, že v každém správním řízení je třeba přistupovat k předmětu řízení individuálně a na základě konkrétních skutečností. Je tedy třeba zohlednit stavbu i s ohledem na její konstrukční provedení. Ztotožnil se přitom s posouzením stavebního úřadu, podle něhož by po odstranění jen té části plotu, která sahá na sousední pozemky, došlo k poškození celé stavby plotu. Stavba plotu totiž částečně zasahuje na sousední pozemky v celé své délce. Je-li plot konstrukčně řešen podezdívkou z tvarovek KB blok, opatřených krycí stříškou, na níž jsou umístěny kovové plotové díly, prakticky nelze provést odstranění jen těch částí, které zasahují na sousední pozemky, resp. při takovém odstranění by zbylé části stavby nebyly schopny samy o sobě plnit svoji funkci. Proti takovému vypořádání své námitky stěžovatelé

pokračování

v žalobě ani v kasační stížnosti nepředestřeli konkrétní argumentaci. Krajský soud pak v napadeném rozsudku k této námitce relevantně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 As 108/2013 – 33, podle něhož námitky ohledně proporcionality a oprávněného očekávání nejsou v řízení o odstranění stavby relevantní; lze je však uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby, o něž si však stěžovatelé nepožádali, ač byli o této možnosti poučeni.

[24] Krajský soud se v napadeném rozsudku pečlivě vypořádal též s námitkou žalobců, kteří poukazovali na to, že se nebyli vědomi povahy vedeného řízení (domnívali se údajně, že se jedná o řízení o žádosti jejich souseda). I v tomto ohledu musí Nejvyšší správní soud závěrům krajského soudu přisvědčit. Jak podrobně rozvedl v bodě 15 napadeného rozsudku, z dokumentů založených ve správním spise nemohli stěžovatelé objektivně nabýt dojmu, že jde o řízení o žádosti. Řízení o odstranění stavby, jehož zahájení bylo stěžovatelům zcela standardně oznámeno, je řízením zahajovaným výhradně z moci úřední; pokud stavební úřad zjistí důvody (zde se jednalo o podnět souseda stěžovatelů, který mj. zjistil, že stavba oplocení znemožnila funkčnost vrat vedoucích na jeho pozemek) pro zahájení takového řízení, musí tak neprodleně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 96/2014 – 40). Z průběhu správního řízení je patrné, že stěžovatelé byli řádně vyrozumíváni o jednotlivých úkonech stavebního úřadu a náležitě poučováni o svých právech a povinnostech. Přístup stěžovatelů k tomuto řízení tak lze přičítat pouze k jejich tíži, neboť ze strany stavebního úřadu ani žalovaného nebyli nijak kráceni na svých možnostech případné účinnější ochrany (zde zejména možnosti podání žádosti o dodatečné povolení stavby).

[25] Namítají-li stěžovatelé, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a že šetření bylo provedeno jednostranně a neobjektivně, zůstávají pouze na obecných tvrzeních a z tohoto hlediska nedávají Nejvyššímu správnímu soudu prostor pro konkrétní reakci. Lze tak konstatovat, že zjišťování skutkového stavu a jeho vyústění představuje podstatnou část odůvodnění napadeného rozsudku (body 17 – 25) a Nejvyšší správní soud v něm ani k námitkám stěžovatelů neshledal pochybení, pro něž by mohl kasační stížnosti vyhovět.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemají. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, nicméně dle ustálené judikatury takové zastoupení nelze v případě žalovaného jakožto správního orgánu, u něhož lze předpokládat, že disponuje patřičným odborným personálním i materiálním zázemím, aby u soudu obhájil výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, považovat za náklad účelně vynaložený (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 – 23). Žalovanému proto náhrada nákladů přiznána nebyla.

[28] Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu